

Arrest

nr. 212 383 van 17 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Jean GAKWAYA
Le Lorrainstraat 110/27
1080 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2018 tot intrekking van een visum en tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 november 2018 komt de verzoekende partij aan op de nationale luchthaven.

1.2. Op 7 november 2018 wordt de verzoekende partij gehoord door de grenspolitie van de nationale luchthaven.

1.3. Op 7 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de intrekking van het visum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, Meneer (...)

(...)

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 24.10.2018.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken beschikt betrokkene over \$10. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken nl 355DKK/dag/persoon.

(...)”

1.4. Op 7 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terugdrijving. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op (...)

Werd (...)

de heer / mevrouw :

(...)

houder van het document Nationaal paspoort van Oeganda nummer (...)

afgegeven te Kampala op : 27.01.2011

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Noorse ambassade te Nairobi geldig van 02.11.2018 tot 16.12.2019

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Entebbe met SN465, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken beschikt betrokkene over \$10. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken nl 355DKK/dag/persoon.

(...)”

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 14, lid 1, c); 32, lid 1, a) iii) en 34, lid 2 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Mevrouw K.G. (...) is verloofde van de Dhr. M.I.K. (...). Zij heeft recht met hem te leven. Tegenpartij heeft het visum van Mevrouw K.G. (...) ingetrokken op 7.11.2018 en haar aangehouden en vastgehouden in het transitcentrum Caricole.

Mevrouw K.G. (...) is niet meer bezit van haar visum en kan niet doorreizen naar Denemarken bij haar partner M.I.K. (...).

Er is in casu een schending van artikel 8 EVRM. Mevrouw heeft recht om haar vriend te bezoeken. De heer K.M.I. (...) en zijn kinderen wachten Mevrouw K.G. (...) op op 7.11.2018. Maar zij kon niet aankomen omdat zij aangehouden en vastgehouden in het transitcentrum caricole op 7.11.2018.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (. . .) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te

worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoekster uitgenodigd werd door Dhr. K.M.I. (...), haar verloofde (zie st. 2, 3 en 4).

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie-, gezins- en privé-leven in België. Het leven tussen verzoekster en Dhr. K.M.I. (...) en zijn kinderen is een privé-leven. Dit moet helemaal gerespecteerd worden.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven.

Mevrouw K.G. (...) heeft een Schengen visum gekregen van Noorse Ambassade te Nairobi om haar vriend K.M.I. (...) te bezoeken in DENEMARKEN. Toen zij op luchthaven Zaventem aankwam, werd zij aangehouden en vastgehouden in het transitcentrum van Caricole. Haar visum werd ingetrokken. Zij kon haar reis niet voortzetten naar DENEMARKEN.

Dus is er schending van het artikel 8 van EVRM betreffende privé-en gezinsleven.

Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om' een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoekster. Er dient m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen het recht van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie).

De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster haar verloofde, Dhr. K.M.I. (...) en zijn kinderen zou worden niet bereiken. Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezins- en privé-leven van verzoekster dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing terudrijving:

“U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2 van de verordening (CEG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken beschikt betrokkene over \$10. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken nl 355DKK/dag/persoon”

In de uitnodiging dd. 08/08/2018 schrijft Dhr. K.M.I. (...)

“Ik wil u uitnodigen om mij en mijn familie te bezoeken in Denemarken”. Hij heeft een verlof genomen om met haar te zijn tijdens haar bezoek bij hem.

Mevrouw K.G. (...) moet zijn kinderen leren kennen. Iedereen is blij om haar te zien.

Maar haar visum werd ingetrokken op de luchthaven van Zaventem en haar in gesloten centrum geplaatst op 7.11.2018.

Bij een brief dd. 08.08.18 aan Ambassade van Denemarken in Oeganda schrijft Dhr. M.I.K. (...):

*“Ik ben totaal verantwoordelijk op financieel vlak voor reis van G. (...) en haar verblijf in Denemarken”
(vrij vertaling)*

Dit document zou zeker zich bevinden in het administratief dossier.

Dhr. K.M.I. (...) herhaalt dat bij zijn schrijven van 09.11.2018.

Als Mevrouw K.G. (...) niet in bezit was van voldoende bestaansmiddelen toen zij aankwam op de luchthaven van Zaventem op 7.11.2018, moet haar verloofde, Dhr. K.M.I. (...) betalen voor haar. Bij aanvraag heeft Mevrouw K.G. (...) aangetoond dat zij voldoende middelen van bestaan beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor haar terugreis naar het land van herkomst in casu Oeganda of iemand zal betalen voor haar zoals voorzien in het artikel 14, c) van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Men kan lezen in de beslissing betreffende intrekking van een visum:

“U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken (...) of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2 van de verordening CEG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken beschikt betrokkene over \$10. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken nl 355DKK/dag/persoon”

Mevrouw K.G. (...) heeft aangetoond dat zij de middelen legaal zal verkrijgen van haar verloofde, Dhr. K.M.I. (...).

Het artikel 32, 1, a) iii) van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode luidt als volgt:

“ Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(....)

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;”

Het aanvraagvisum van Mevrouw K.G. (...) werd positief behandeld. Zij heeft haar visum verkregen.

Dus heeft Mevrouw K.G. (...) aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of dat er een mogelijkheid bestaat dat zij deze middelen legaal zal verkrijgen.

Dhr. K.M.I. (...) heeft zich geëngageerd om haar te voorzien in voldoende middelen zowel voor de duur van haar verblijf als voor haar terugreis naar Oeganda, het land van herkomst.

Dus er is schending van artikelen 14, 1) c), 32, 1) a), iii) en 34, 2) van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat door verzoekster niet horen voor het nemen van de bestreden beslissingen, tegenpartij heeft behandeld en de bestreden beslissingen artikelen 14, 1) c), 32, 1) a), iii) en 34, 2) van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, artikel 8 EVRM, alsook artikelen 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 1 à 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van de materiële motiveringsplicht.

Dus moeten twee beslissingen INTREKKING en TERUDRIJVING geschorst worden en Mevrouw K.G. (...) moet haar reis naar DENEMARKEN voortzetten.”

2.2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige

rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur. Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissingen deze begrippen zouden schenden.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing tot intrekking van een visum blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken over 10 dollar beschikt, dat zij hierdoor niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken, namelijk 355DKK/dag/persoon.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing tot terugdrijving blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken over 10 dollar beschikt, dat zij hierdoor niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken, namelijk 355DKK/dag/persoon.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM zou zijn overgegaan, merkt de Raad op dat hierna zal blijken dat de verzoekende partij op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk maakt dat haar persoonlijke situatie, met name het door haar beweerde privé- en gezinsleven, daadwerkelijk onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek dat de bestreden aktes geen motieven omtrent (de belangenafweging inzake) artikel 8 van het EVRM bevatten.

De verzoekende partij maakt *prima facie* niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.4. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet correct zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.5. Artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...).”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis of doorreis en dat indien dit niet het geval blijkt, de verzoekende partij kan worden teruggedreven.

Een vreemdeling die het Schengengrondgebied wenst te betreden dient op het ogenblik van de grenscontrole te kunnen aantonen dat hij voldoet aan de in de Schengengrenscodes en de Vreemdelingenwet gestelde toegangsvoorwaarden.

Uit het enkele feit dat zij bij de aanvraag heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, kan de verzoekende partij dan ook geen verwachting putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing tot teruggrijving is de verzoekende partij in gebreke gebleven aan te tonen dat zij over voldoende geldelijke middelen voor de duur van haar verblijf beschikt. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

2.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar interpellatie op de nationale luchthaven aan de grenscontrole-ambtenaar op 7 november 2018 het volgende verklaarde:

“Betrokkene verklaart op bezoek te komen bij haar verloofde M.I.K. (...) die woonachtig is te Denemarken.

Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van haar verloofde.

Ze zal tot 06/12/2018 bij hem verblijven en dan terugkeren naar Entebbe.”

Betreffende de bestaansmiddelen wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaart in het bezit te zijn van 10 dollar, en dat zij niet in het bezit is van een bankkaart.

2.2.7. De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij poogde het grondgebied van de Schengenstaten te betreden slechts beschikte over 10 dollar aan haar geld voor een verblijf van dertig dagen in Denemarken en dat dit bedrag niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken.

Er blijkt niet dat verzoekende partij op dat ogenblik in het bezit was van enig stuk waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij over de vereiste financiële middelen beschikte zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar haar toelating is gewaarborgd, of deze rechtmatig/wettelijk kon verwerven, zoals vereist door artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zou willen voorhouden dat in het administratief dossier stukken aanwezig zijn waaruit blijkt dat haar vermeende verloofde voor de kosten van haar voorgenomen reis en verblijf zou instaan, dat haar vermeende verloofde moet betalen voor haar, dat zij heeft aangetoond dat zij de middelen legaal zal verkrijgen van haar verloofde alsook ter terechtzitting wijst op de reeds geplande terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een uitnodigingsbrief van haar vermeende verloofde van 6 juni 2018 had voorgelegd aan de verwerende partij waaruit blijkt dat zij wordt uitgenodigd en waarin haar vermeende verloofde verklaart bereid te zijn in te staan voor haar reis- en verblijfskosten in Denemarken. Daarnaast kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij ook een stuk had voorgelegd waaruit blijkt dat haar terugreisticket reeds geboekt werd. Het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een stuk waaruit kan worden afgeleid dat zij reeds vluchten had geboekt en van een uitnodigingsbrief waaruit

blijkt dat zij bij haar verloofde kon verblijven en deze bereid is in te staan voor de reiskosten en de kosten van verblijf in Denemarken – enige documenten die zij blijkens het administratief dossier, behoudens haar paspoort met visum, aan de grenscontrole overmaakte –, leidt niet tot het besluit dat de met grenscontrole belaste ambtenaar enig relevant stuk inzake de bestaansmiddelen van de verzoekende partij over het hoofd heeft gezien en onterecht oordeelde dat de verzoekende partij niet beschikte over het door de Deense overheden vastgestelde richtbedrag waarover vreemdelingen dienen te beschikken.

De verzoekende partij verduidelijkt op het eerste zicht niet op grond van welke bepaling of om welke reden de met grenscontrole belaste ambtenaar, bij het beoordelen van het voldoen aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende financiële middelen zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd of het in staat zijn die middelen wettelijk te verwerven, rekening diende te houden met de door de verzoekende partij voorgelegde uitnodigingsbrief van haar vermeende verloofde waarin door deze laatstgenoemde gesteld wordt dat hij bereid is in te staan voor de reiskosten en de kosten van verblijf in Denemarken van de verzoekende partij. In zoverre zij meent dat verklaarde bereidheid van haar vermeende verloofde tot het instaan voor de kosten aantoont dat zij de financiële middelen wettelijk kan verwerven, stelt de Raad vast dat het loutere feit dat een persoon verklaart bereid te zijn in te staan voor de kosten van een vreemdeling die het Schengengrondgebied wenst te betreden, op het eerste zicht niet toelaat te besluiten dat deze vreemdeling zelf in de mogelijkheid is om de vereiste bestaansmiddelen rechtmatig/wettelijk te verwerven, zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont op het eerste zicht geenszins aan dat de uitnodigingsbrief kan beschouwd worden als een bewijs van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen of als bewijs van het in staat zijn die middelen wettelijk te verwerven. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aanhaalt, laat staan aantoont, dat deze uitnodigingsbrief dient beschouwd te worden als een garantstellingsverklaring of een borgstelling die aanvaard kan worden overeenkomstig de geldende regelgeving als bewijs van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen of als bewijs van het in staat zijn die middelen wettelijk te verwerven.

2.2.8. De verzoekende partij betoogt ook dat haar visum werd ingetrokken, dat in een brief van 8 augustus 2018 aan de ambassade van Denemarken in Oeganda haar verloofde schreef dat hij op financieel vlak totaal verantwoordelijk is voor de reis van de verzoekende partij en haar verblijf in Denemarken, dat dit document zich in het administratief dossier zou moeten bevinden, dat haar verloofde dit herhaalt in een schrijven van 9 november 2018. Zij betoogt dat indien zij niet in het bezit was van voldoende bestaansmiddelen toen zij aankwam op de luchthaven op 7 november 2018, haar verloofde moet betalen voor haar. Zij stelt dat zij bij de aanvraag heeft aangetoond dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor haar terugreis naar het land van herkomst, *in casu* Oeganda, of iemand zal betalen voor haar zoals voorzien in artikel 14, lid 1, c) van de Visumcode. De verzoekende partij betoogt dat zij heeft aangetoond dat zij de middelen legaal zal verkrijgen van haar verloofde. Zij wijst op artikel 32, lid 1, a), iii) van de Visumcode en stelt dat haar visumaanvraag positief behandeld werd, dat zij haar visum heeft verkregen, dat zij aldus aangetoond heeft dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of dat er een mogelijkheid bestaat dat zij deze middelen legaal zal verkrijgen. Zij stelt dat haar verloofde zich heeft geëngageerd om haar te voorzien in voldoende middelen zowel voor de duur van haar verblijf als voor haar terugreis naar Oeganda. De verzoekende partij meent dat door haar niet te horen voor het nemen van de bestreden beslissingen, de verwerende partij de door haar ingeroepen bepalingen schendt.

2.2.9. Artikel 14, lid 1, c) van de Visumcode luidt als volgt:

*“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscode;”*

Artikel 5, lid 3 van de Schengengrenscode bepaalt:

“Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Artikel 32, lid 1, a), iii) van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;”

Artikel 34, lid 2 van de Visumcode bepaalt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Inzake de eerste bestreden beslissing dient te worden gesteld dat artikel 34, lid 2 van de Visumcode de verwerende partij toelaat een visum in te trekken *“indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt”*. De verwerende partij heeft op correcte gronden aangegeven dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, dat zij voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 30 dagen in Denemarken beschikt over 10 dollar en hierdoor niet voldoet aan de geldende richtbedragen voor Denemarken. De verwerende partij heeft dus uiteengezet waarom zij oordeelde dat niet langer kan worden geconcludeerd dat de afgiftevoorwaarden die zijn voorzien in artikel 14 van de Visumcode – waaronder het beschikken over *“voldoende middelen van bestaan (...) zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen”* – zijn vervuld.

2.2.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij bij de aanvraag heeft aangetoond dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt of iemand zal betalen voor haar zoals voorzien in artikel 14, lid 1, c) van de Visumcode, dat zij heeft aangetoond dat zij de middelen legaal zal verkrijgen van haar verloofde, wijst op artikel 32, lid 1, a), iii) van de Visumcode en stelt dat haar visumaanvraag positief behandeld werd, dat zij haar visum heeft verkregen, dat zij aldus aangetoond heeft dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of dat er een mogelijkheid bestaat dat zij deze middelen legaal zal verkrijgen en dat haar verloofde zich heeft geëngageerd om haar te voorzien in voldoende middelen zowel voor de duur van haar verblijf als voor haar terugreis naar Oeganda, wijst de Raad er vooreerst op dat het loutere feit dat haar een visum werd toegekend niet *ipso facto* tot de vaststelling leidt dat ook nadien, *in casu* bij binnenkomst, nog steeds aan de afgiftevoorwaarden is voldaan. Er anders over oordelen zou artikel 34, lid 2 zinledig maken. Voorts toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat zij bij binnenkomst dezelfde documenten heeft voorgelegd ter staving van het beschikken over voldoende financiële middelen of van de mogelijkheid deze legaal te verkrijgen overeenkomstig artikel 14, lid 1, c) van de Visumcode, als bij haar visumaanvraag.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te betogen dat zij aangetoond had bij haar aanvraag te voldoen aan de voorwaarden betreffende het beschikken over voldoende financiële middelen of van de mogelijkheid deze legaal te verkrijgen, onder verwijzing naar een brief van haar vermeende verloofde van 8 augustus 2018 aan de Ambassade van Denemarken in Oeganda, en dat zij ook bij binnenkomst aangetoond heeft dat zij voldoende bestaansmiddelen had of dat er een mogelijkheid bestaat dat zij

deze middelen legaal zal verkrijgen, dat haar vermeende verloofde zich heeft geëngageerd om haar te voorzien in voldoende middelen zowel voor de duur van haar verblijf als voor haar terugreis naar Oeganda, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij aan de verwerende partij bij binnenkomst geenszins voormelde brief van 8 augustus 2018 overmaakte – in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden met haar stelling in het verzoekschrift dat deze brief zich zeker in het administratief dossier bevindt –, doch enkel een uitnodigingsbrief. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij bij haar aanvraag en bij binnenkomst dezelfde documenten heeft overgemaakt, zodat zij op het eerste zicht niet dienstig kan laten uitschijnen, onder verwijzing naar het aanvaarden van haar visumaanvraag, dat zij bij binnenkomst aangetoond heeft te beschikken over voldoende bestaansmiddelen of in de mogelijkheid te zijn deze legaal te verkrijgen.

Hoewel niet kan uitgesloten worden dat de uitnodigingsbrief die zij heeft voorgelegd, of een gelijkaardige versie ervan van een andere datum, ook voorlag bij de visumaanvraag, voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift zelf nog andere stukken waarvan zij stelt dat deze werden overgemaakt bij de visumaanvraag. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat bij het toekennen van het visum de voorwaarde betreffende het beschikken over voldoende bestaansmiddelen of in de mogelijkheid te zijn deze legaal te verkrijgen als vervuld werd beschouwd louter op grond van de intentieverklaring van de vermeende verloofde van de verzoekende partij bereid te zijn in de staan voor de reis- en verblijfskosten van de verzoekende partij, zoals deze blijkt uit de uitnodigingsbrief die door de verzoekende partij werd voorgelegd bij binnenkomst.

2.2.11. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat het oordeel van de verwerende partij, op grond van de informatie waarover zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte, dat niet langer kan worden geconcludeerd dat de afgiftevoorwaarden die zijn voorzien in artikel 14 van de Visumcode – waaronder het beschikken over *“voldoende middelen van bestaan (...)zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen”* – zijn vervuld, foutief of kennelijk onredelijk is of in de strijd met de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht ook niet aan waarom de verwerende partij bij voormeld oordeel rekening had moeten houden met een uitnodigingsbrief van haar vermeende verloofde waarin louter wordt verklaard dat voornoemde verloofde bereid is in te staan voor de reis- en verblijfskosten. Zij toont evenmin aan dat vastgesteld werd bij het toekennen van het visum dat aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende middelen van bestaan of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen was voldaan louter omwille van het voorleggen van de voormelde uitnodigingsbrief of brief met dezelfde inhoud.

2.2.12. Betreffende de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd bij haar verzoekschrift, en waarvan zij van enkele stukken voorhoudt dat zij deze ook heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag, kan de Raad enkel vaststellen dat deze documenten niet werden voorgelegd bij de binnenkomstcontrole en deze ook niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissingen geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Betreffende het retourticket dat de advocaat van de verzoekende partij op zijn GSM toont ter terechtzitting, kan de Raad enkel vaststellen dat ook dit specifieke document niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier, eveneens een bewijsstuk betreffende een retourticket had voorgelegd aan de verwerende partij. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het feit dat zij in het bezit is van een retourticket of een reservatie voor een retourticket,

afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen. Immers dient men, bij binnenkomst, niet enkel te beschikken over voldoende middelen van bestaan voor terugkeer, doch ook voor de duur van het voorgenomen verblijf.

2.2.13. De bestreden beslissingen steunen op het eerste zicht op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Ook een schending van de artikelen van de artikelen 14, lid 1, c); 32, lid , a) iii) en 34, lid 2 van de Visumcode wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

2.2.14. In zoverre de verzoekende partij nog meent dat door haar niet te horen de verwerende partij de door haar ingeroepen bepalingen schendt, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit het document met nr. BN/17-04.270 blijkt dat de verzoekende partij op 7 november 2018 om 7u30 werd ontvangen door HINP N.M., dat zij zich uitdrukte in de Engelse taal en dat haar verklaringen genoteerd werden. Uit de aanwezigheid van de uitnodigingsbrief van 6 juni 2018 van haar vermeende verloofde en van een document waaruit een terugvlucht vanuit Brussel naar Entebbe zou blijken op 6 december 2018, in het administratief dossier kan ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij in de mogelijkheid was de nodige stavingstukken, teneinde het voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden en het nog steeds voldoen aan de afgiftevoorwaarden voor een visum aan te tonen, voor te leggen.

2.2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat, wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats aan deze partij zelf toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en/of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij dus in de eerste plaats aan te tonen dat haar persoonlijke situatie valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* dan ook worden nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermingswaardig privéleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privéleven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient bovendien te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit regelmatige contacten, in levende lijve dan wel via de moderne communicatiemiddelen, zouden kunnen blijken die een zeker bestendig karakter kunnen geven aan de beweerde relatie. De Raad merkt op dat een gezinsleven tussen partners slechts valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, indien werkelijk

doorleefde en voldoende bestendige emotionele, amoureuze banden worden aangetoond. De stukken die de verzoekende partij voorlegt betreffen enkel de uitnodiging en de uiteenzetting die haar vermeende verloofde, volgens haar verklaringen, overmaakte aan de Deense ambassade in Oeganda op 8 augustus 2018. Er is sprake van chats en gesprekken, van een korte tijd samen gependend in Oeganda, van een elkaar kennen sinds 2012 wanneer de verzoekende partij nog studeerde en de heer M.I.K. haar financiële sponsor was, van telefoongesprekken en e-mails, van het ontwikkelen van een nauwe band en het hebben van gevoelens voor elkaar, van een lange afstandsrelatie, van een ontmoeting in januari 2018 in Oeganda en van een verloving. Deze verklaringen worden door geen enkel objectief stuk gestaafd.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat *in casu* niet kan worden betwist dat zij uitgenodigd werd door de heer M.I.K., doch een enkele uitnodiging op zich kan bezwaarlijk beschouwd worden als het aantonen van werkelijk doorleefde en voldoende bestendige emotionele, amoureuze banden. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat onbetwistbaar sprake is van een familie-, gezins- en privéleven dat overeenkomstig artikel 8 van het EVRM moet gerespecteerd worden.

Uit een loutere verklaring verloofd te zijn kan geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid.

Op het eerste gezicht wordt niet aangetoond dat er op het ogenblik van de bestreden beslissingen tussen de verzoekende partij en de heer M.I.K. een gezinsleven voorlag dat daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

De beweringen in het verzoekschrift dat de heer M.I.K. verlof heeft genomen om met haar te zijn tijdens haar bezoek en dat zij zijn kinderen moet leren kennen en iedereen blij is haar te zien, doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De verzoekende partij kan zich op het eerste gezicht dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM, zodat het middel op dit punt niet ernstig is.

Wat er ook van zij, en ook indien zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven dat werd ontwikkeld tussen de verzoekende partij en de heer M.I.K., dan nog ligt *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM voor.

In de eerste plaats dient er op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissingen geenszins betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf, zodat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Het betoog van de verzoekende partij betreffende de *“inmenging”* in haar gezins- en privéleven, is dan ook niet dienstig nu de bestreden beslissingen geen inmenging inhouden in de uitoefening van het recht op respect voor het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij (*cf.* artikel 8.2. van het EVRM).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat de verzoekende partij toe te laten haar recht op gezinsleven te ontplooien (*cf.* EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en

effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gezinsbanden niet kunnen worden verdergezet door middel van de moderne communicatiemiddelen. Dit geldt bij uitstek wanneer, *zoals in casu*, de bestreden maatregelen geen implicaties hebben naar een mogelijke latere binnenkomst en/of verblijf wanneer aan de wettelijk voorziene binnenkomst- en/of verblijfsvereisten is voldaan. De bestreden beslissingen belemmeren de verzoekende partij dan ook niet in het beleven van haar beweerde gezinsleven.

Bovendien wordt ook het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet, niet aangetoond. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar vermeende verloofde onmogelijk zou zijn om haar te komen bezoeken in haar land van herkomst.

Er kan *prima facie* dan ook niet worden aangenomen dat, en nog minder is het concreet aangetoond waarin, de beweerde disproportionaliteit in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM zou bestaan.

2.2.16. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER